

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Nyomtalan gázolás**

1. Nyomtalan gázolás

Mirella

A hajdúk patkóinak zaja lassan teljesen enyészetté vált a sűrű ködben. Mirella kislisszolt a roskatag kalyibából, és egy cinkos pillantást váltott Bordával. Időből nem volt sokuk; bár Garai kopói egyelőre téves nyomon jártak, a szerencséire nem lehetett örökké várat építeni.

Borda csendben felkapta a gyeplőt, s a szekeret óvatosan kiterelte a mészégető mögül, egyenesen a bozótos alján kanyargó, süppedős folyópart felé. A víz itt meglehetősen sekély volt, de a part menti puha sár áruló módon megőrizte volna a nehéz kerekek mély barázdáit.

Mirella nem is teketázott. Felnyúlt a közeli fenyves legalsó ágaiért, és letört egy dús, túlevelű gallyat. Mielőtt a szekér a mederbe gázolt volna, a nő a patak vizébe mártotta a fenyőágot, és gondos, szinte már művészi mozdulatokkal simította el a sárban maradt keréknyomokat. A nedves gally nyomán a folyóparti iszap visszasimulva tükrözte a hajnali eget, mintha ember sem járt volna erre évek óta.

– Na, kelmedék most már megkereshetik a saját árnyékukat is – kuncogott halk gúnnyal Mirella, ahogy a vízen átlépve követte a csendesen haladó szekeret.

A túlsó parton a szekér kettős fenekű rekeszéből halkan zörrent meg a csent adólajstrom pergamene. Mirella elégedetten simított végig a szoknyáján: Garai uraság hiába tombol majd, a szegények dézsmája és a titkos névsor egyelőre jó kezekben pihent.